



(Priloga Vrtnu.)

Št. 8.

Ljubljana, dné 1. avgusta 1901.

IX. tečaj.

Mladosti zlati čas!

⊙ kratki čas —
Mladosti zlati čas!
O, kakó mimo hitiš,
Kako se hitro posloviš!

O lepi čas —
Mladosti zlati čas!
Zdaj spomlád nam še cvetè,
A cvetje kmalu se ospè!

O dragi čas —
Mladosti zlati čas!
Kdor za setev prav skrbi,
Ta žetve se kdaj zveseli!

O srečni čas —
Mladosti zlati čas!
Vsak naj zdaj živi takó,
Da nikdar se kesal ne bó!

„Internus.“



Kadar ura bije . . .

Kadar ura bije
Srce vstrepetá,
Ker si lahko misli,
Da je zadnja ta.

F. Osojski.



Ne, lažnik pa res nočem biti.

8. Vzroki laži.

Toliko hudega smo že slišali o laži, da bi človek vendar mislil: vse po vrsti bo sovražilo tako grdo in ostudno škodljivko. Pa ne; marveč takih, ki se lažejo na različne načine, je tako veliko, da ne vprašujemo več po številu lažnikov, marveč rajše vprašajmo: kje so tisti in koliko jih je, kateri se nikoli ne lažejo. Zlasti bi rad vedel, kje so tisti mladi ljudje, katerim še ni nobena laž omadežala mladostnega srca.

Pa kaj je vendar vzrok, da je toliko laži na svetu? Več je takih studentov, kateri izlivajo ta pogubni strup; in dobro bo, da jih natančneje spoznamo, da se tudi sami ne ostrupimo.

Ljubezen do resnice prihaja od Njega, ki se ne more motiti, ne lagati in ki je rekel: „Jaz sem pot resnica in življenje.“ Toda sovražnik resnice, oče laži — že veš, kako mu je ime — začne zgodaj sejati slabo seme, posebno če ljudje, ki bi imeli to ubraniti, ne čujejo, marveč spé. In škodljivi plevel raste rajše in hitreje, nego pšenica.

Tu imamo takoj kar tri vzroke laži ob enem: *a)* hudo nagnjenje, *b)* skušnjave hudobnega duha, kateri ljudi bolj zapeljuje k laži, kakor v katerikoli drugi greh, ker ima sam toliko ljubezen do laži; *c)* premajhna skrb vzgojiteljev, da bi strupeno zelišče laži takoj porovali s korenino in zatrli, kakor hitro je zapazijo.

Posebej moram poudarjati prvi vzrok: hudo nagnjenje — strasti človekove. Laž se je zvezala z vsemi; saj mi skoro ne morete imenovati nobene strasti, kateri bi se ne ponujala laž za deklo in postrežnico.

Primerjaj najprej pogloblitve strasti. 1. Koliko laži ima na puh v svoji službi! Nečimernost se laže, ker se hoče ponašati in izkazovati, češ, kako zna zabavati z izmišljenimi dovtipi in šalami; pa tudi večkrat zato, ker noče priznati svojih napak in pomanjkljivosti, ter se boji vsakega poniževanja in zaničevanja; sploh zato, ker se hoče svetiti vedno v lepi luči, pa se ne

more brez — laži in sleparstva. Častihlepnost se laže, da sebe kaže v lepšem svitu, bližnjika pa črni in ponižuje, ker se ji zdi škodljiv, ko se poganja za višjo čast in službo. Prevzetnost se laže, ker ne vidi rada, da bi bil kdo enako ali pa še bolj čislán; zato si kliče v službo celo obrekovanje. — 2. Lakomnost rada vest obtežava z onimi lažmi in zvijačami, ki izvršujejo vse raznovrstne goljufige in sleparije, katerih je toliko, da napolnjujejo kar polovico katekizmove strani, da se jih učenci kar ustrašijo, češ, kdaj se jih bodo zapomnili vse po vrsti. — 3. Nečistost si pa menda med vsemi — vsaj tako pravijo — še najbolj poskuša pomagati z lažjo in zvijačo, da pred stariši in drugimi poštenimi ljudmi zakriva svoje tajne zlobnosti. — 4. Nevosčjživost bi si pač polovice svoje škodoželjnosti ne mogla nasiliti, ko bi si laži ne jemala v službo in postrežbo. — 5. Šepožrešnost si dá večkrat postreči z lažjo in goljufigo; to že vedó, žal, celó mali sladkosnedeži! — 6. Kdo bi mogel naštetí vse laži in obrekovanja ali celó krive prisege, katere je že provzročila jeza in sovražnost! — 7. Lenoba pa tudi ni zadnja med onimi, kateri hočejo z lažjo in sleparstvom lepšati svojo ničvrednost.

Tem poglavitnim strastém bi lahko prišteli še nekatere druge slabosti, n. pr. lahkomišljenost, preveliko jezičnost in blebetavost, bojazen in strah pred ljudmi, nesamostojnost in neznačajnost ali nemožatost, in neko mehkužno razvajenost itd.

Iz vsega tega je razvidno, da občna zlobnost in izprijenost slabega srca je vzrok raznih laži, in čim bolj je kdo strasten in sebičen, tem rajše se laže.

Ako si morda tudi, mladi čitatelj, ti med takimi, katere že vse leto preganjam, da se namreč tudi kdaj zlažeš, pomisli dobro, kaj je vzrok tvoje laži. Potlej pa odstrani vzrok in zamaši studenec, iz katerega je prihajal ta strup in — laž te bo sama popustila!



Pošten kosec.

V vasi „Silovec“ sta некоč stanovala dva kmeta, sosedu; eden je bival na hribu, drugi pa v dolini. Oni, ki je imel svojo hišo na hribu, je bil zelo marljiv in delaven mož; vstajal je zgodaj in legal pozno zvečer v postelj. Po dnevu ni počival in lenaril kakor njegov sosed, ampak je pridno obdeloval in čistil peščena tla, kar se je poznalo na njegovih lepo obdelanih njivah. Dasi je bila njegova zemlja manj rodovitna kakor njegovih sosedov, vendar je pridni kmetič s svojo marljivostjo dosegel obilnejši sad kakor drugi.

Kmet v dolini pa ni bil poseben prijatelj dela; zanemarjal je svojo rodovitno zemljo tako, da mu jo je kmalu zarastla zelenjad in druge, žitu škodljive rastline. Zahajal je vsak dan v gostilno, kjer je pil in igral in je bil dobre volje, a njegova družina je stradala doma. Bil pa je tudi jako nevoščljiv svojemu pridnemu sosedu, da je pridelal lepši in obilnejši sad kakor on; zato je iskal zdaj to zdaj ono priložnost, da bi razdril njuno prijateljstvo in zasejal nemir in sovraštvo.

O času, ko je bilo treba pokositi dozorelo travo, nastalo je slabo in neugodno vreme.

Deževalo je dan za dnevom, trava je predozorela in že so se bali kmetje, da bo košnja popolnoma uničena. Toda nekega dne potegne drug veter, in kdor se kaj razume na vreme, ta bi moral pričakovati lepih dnij.

Pazljivi kmetič je takoj zapazil napovednike lepega in ugodnega vremena. Poišče si ljudi, da bi mu drugi dan pomagali pri delu. Ker jih pa v domači vasi ni mogel dobiti, podvizal se je v sosednjo vas, kjer so se dobili delavci za denar in dobre besede.

Kmalu jih dobi in se vrne veselega obraza domov; pripravi si koso in odloči prostor, katerega bodo pokosili drugo jutro.

Njegov sosed pa ni imel časa, da bi se pobrigal za vreme; sedel je v gostilni in pil. Ko je pozno v noč šel domov, ni mislil niti na vreme, niti na svoj travnik. Šele drugo jutro mu pride košnja na misel, ker ni bilo na nebu nobenega oblaka.

„Danes bi bil dan za košnjo!“ pravi sam pri sebi; „ko bi le imel takoj ljudi; a kje jih sedaj dobiti?“

Nato se vsede za mizo k zajutрку; v tem trenutku pa pridejo kosci, katere je najel njegov sosed, mimo okna. Nesli so kose na ramah in peli veselo pesem.

Zdaj zakliče kmet:

„Kam pa, ljudje?“

„Na visoki travnik“, mu odgovorijo; „hribski kmet nas je najel.“

„Ostanite raje tukaj“, jim pravi kmet skozi okno. „Pri meni je tudi dovolj dela; kolikor plača moj sosed, plačam tudi jaz in še dvajsetico več. Ne premišljuje dolgo in ostanite!“

Ko to možje slišijo, obstanejo in premišlujejo nekaj časa.

„Pa ni slabo!“ pravi eden ostalim; „delo ni hujše tukaj, a plačilo je večje; zraven tega pa nam še ni treba laziti v hrib.“

Kratko malo; možem je všeč ta svet in ostanejo; eden izmed njih pa obdrži koso na rami in jih začudeno gleda.

„Jaz sem“, pravi, „ubog in doma imam revno družino. Ena dvajsetica mi že naredi razliko. Toda poštenost in zvestoba je ponos poštenjaku. Kar se obljubi, to se mora tudi izpolniti. Če nočete iti z menoj, torej z Bogom; jaz grem, kamor sem najet.“

In tako gre sam v hrib, drugi možje pa ostanejo in prelomijo pridnemu kmetu dano besedo.

Na visokem travniku je že kosil marljivi kmet, kateremu sta pomagala njegova hlapca. Ko je pa izmed najetih koscev prišel samo eden, vpraša kmetič začudeno:

„Kje so pa drugi ostali?“

Zvesti kosec pové, kaj se je zgodilo.

Užaljen pravi kmetič:

„Kaj hočem, tako so si prebrali; jaz jim želim, da bi se ne kesali. Le primi ti dobro za delo, saj ne bo tvoja škoda.“ In res je bil mož tako priden, da je več naredil kakor kateri drugi; kajti bil je dela navajen, uren in neutrudljiv in v svojem srcu ni čutil nobene nevolje.

Ko kmetič zapazi njegovo pridnost, misli si sam pri sebi: „Ta mož zasluži, da mu naredim veselje; poštenjak je ravno tako priden kakor pravicoljuben.“

Ko pride večer, plača mu obljubljeni plačilo, na vrh mu dá še svitel tolar.

„To je zato“, pravi, „ker si vestno izpolnil svojo dano besedo. Delaj vedno tako, in božji blagoslov ti ne bo izostal.“

Ubogi mož se komaj zave vsled nepričakovanega plačila. Solze mu stopijo v oči in veselo pravi:

„Bog vam poplačaj tisočkrat! To poneseš svoji družini.“

Med tem ni bilo na sosedovem travniku tako prijazno. Zanikarni kmet je zjutraj koscem odkazal prostor, ki naj se ta dan pokosi.

Tukaj je bil prvi prepir.

„Prostor je veliko prevelik“, pravijo; „na tem imamo dovolj dva dni delati.“ Kose obdržijo na ramah in se delajo, kakor bi hoteli oditi. Kmet je moral privoliti, da mu delavci določijo prostor, koliko bodo pokosili.

„Do tukaj bodemo pokosili danes, in več ne; drugo, kar ostane, pokosimo jutri za enako plačilo.“

Delo se je pričelo in kmet je šel domov. Za poldan pošlje koscem jed in zopet do večera se ne briga za delo.

Zdaj je seveda debelo gledal, ko je videl, da še odločeni prostor ni bil pokošen. Kajti, če ni gospodarja pri delu, se pač slabo vrši.

Ko je kmet delavcem očital, da so tako malo pokosili, mu pravijo:

„Naredili smo, kolikor smo mogli; sedaj pa zahtevamo obljubljeni plačilo.“

Kmet pa jim odgovori:

„To delo še navadnega plačila ni vredno, še manj pa dvajsetice po vrhu.“

Beseda dá besedo. Kosci upijejo, kmet upije; in slednjič jim dá njih plačilo, toda brez obljubljenega naméčka in kriči:

„To imate, in kateremu ni prav, naj gre in me zatoži!“

Kosci vzamejo plačilo in godrnjaje odidejo; tožiti ni imel nobeden poguma.

Ko grejo proti domu, se snidejo z možem, ki je kosil pri marljivem kmetiču na hribu. Ti mu pripovedujejo, kakšen prepir je bil med njimi in kmetom, in da niso dobili obljubljenih dvajsetice. Ta jim pa pravi:

„Poštenim se ne godi krivica. Jaz sem pri kmetu pridno kosil; ta me je pohvalil in mi podaril veliko plačilo“; nato jim pokaže od kmetiča podarjeni tolar.

Vsi se čudijo in se kesajo, da so tako nemožato snedli svojo dano besedo. Mož jih lepo podučí, da naj bodo resnicoljubni in pošteni, kar so si dobro zapomnili za vse življenje.

Resničen in pošten človek lahko živi, če je tudi ubog.

M. Selec.



Ponesrečena južnica.

(Zapisal F. Pavlétov.)

Gospa Klemenčičeva je imela zunaj mesta lepo vilo s krasnim vrtom, kamor se je vsako leto preselila v vročih poletnih dneh. O velikih počitkah sta smela tudi njena ljubljena otroka, Vilko in Milka, tu preživeti najslajši čas šolske dobe — dva meseca šolskega odpočitka. V šoli se jima je zdel že en mesec tako silno dolg — a na počitkah sta pa izginila kar dva drug za drugim tako hitro, oh, tako nepopisno hitro! Saj sta si pa tudi znala poiskati stotero zabav na vrtu in v sobi za vsak dan posebej. Navadno se jima je posrečilo; včasih sta jo pa tudi izkupila. Ne bom vam ju tožil podrobno, le to vam naj povem, kako sta si nekoč po preživi razposajenosti napravila dobro južnico in za nameček še prejela nezaželjeno plačilo.

V sobi sta sedela pri mizi Vilko in Milka. Pred njima pa sta stali dve posodici s kavo. Dragoceni posodici iz finega porcelana sta bili. Nežne, drobne cvetke modrikasto zelene — so se črtale okoli. Poleg posodice sta imela vsak svojo žemljo.

A gotovo nista bila bogvé kako lačna Klemenčičeva: Vilko in Milka. Vsaj videlo se je tako. Na mehkem naslonjaču sta sedela in smejala se.



Vilko je bil obrnil svojo glavico proti sestrici in ta svojo zlatolaso bučico proti njegovi, čelo pri čelu in prerivala sta se z glavicama no — kako? — Kakor backi na paši. Glasno sta se smejala in ropotala z nogami.

Postrežnica je prišla že dvakrat iz kuhinje pogledat, ali je že prazna posoda, da bi jo odnesla. Tudi priganjala ju je, naj hitro pojedsta. A bilo je vse zastonj in zopet sta nagajala naprej, nagajiva Vilko in Milka.

Kava na mizi se je bila že skoro popolnoma shladila.

Muc, ki je ležal na naslonjaču, je bil med tem že parkrat dvignil glavo, in zaspano pogledal na mizo. Njega ni motilo to nagajanje. V enomer je rezal svoj zaspani: drgn — drgn! A vendar vedno čakal, kdaj se bode zljubilo malima jesti. Morebiti bode dobil tudi svoj delež.

Vilko in Milka pa sta nagajala v enomer. In tedaj se je pripetilo to, česar se je muc najbolj razveselil, onadva pa razžalostila. Ko sta se z glavicama porivala sem in tje, tedaj je izpodrsnila Vilku roka, s katero se je oprijemal mize in obe dragoceni porcelanasti posodici sta se prevrnili, razbili. Kava se je razlila po mizi, po obleki in naslonjaču.

Muc pa se je dvignil iz naslonjača in kaj pridno lizal razlito kavo.

In kaj je temu sledilo, si lahko mislite. Mamica so ju prav pošteno obrisali in nabrisali.



Ponós.

Žaba možko je sedela
V gostem bičju kraj vodé;
Tu je v vodo zrla, smela
Je smejala ribam se:

„Ribe, prave ste plašljivke,
Nikdar ni vas iz vode;
Me ponosne lahkoživke
Solnčimo po tratah se!“

Lahna sapa zdaj zavije,
Komaj bičje zašuští,
Žaba plašno v vodo — plane
V nje globino se zgubí!



„Ure ni.“

Minila je mrzla zima. Bela snežena odeja je popolnoma izginila in prikazale so se že nekatere cvetke, kot znanilke pomladi. Priklil je iz zemlje beli zvonček ter precej časa sameval in kraljeval na božji zemljici. Za njim se je prikazala drevesna veternica med grmičevjem s skromno svojo glavico. Kmalu so bile poljane kar obsejane z zgodnjimi pomladanskimi cvetkami. In kako je postalo v gozdu vse živo. Drevesa niso več samevala brez vse obleke. Začelo je cvesti, vse, vse . . .

In:

Na té iz golih teh grmičev
Zletava roj nam zvestih ptičev,
In glasno v vejah žvrgoli,
Meneč, da svet se že mladi . . .

Bila je pomlad . . .

Približala se je Velika noč. Dijaki so pohiteli domov k svojim dragim, da se nekoliko povesele in odpočijejo med svojci.

Tudi jaz sem hitel domov, poln veselja, poln radosti. Saj sem lahko knjige odložil za časek in si privoščil počitka. Obetal sem si mnogo od počitnic.

Kako veselo so me vzprejeli domači. Pozdravili so me ljubi oče — drago mater mi je že pred dolgo leti ugrabila neusmiljena žena, bela smrt — brat in sestre.

Vreme je bilo ono Veliko noč res krasno. Kar nisem mogel vztrpeti v sobi. Šel sem vun, v prsto naravo, kjer sem se mogel naužiti zdravega, svežega zraka. Opazoval sem na novo vzbujajoče se življenje in zadovoljen sem bil v prosti naravi. Občudoval sem neskončno previdnost božjo, ki je vse tako lepo uredila, da si ne moremo želeti boljše. Po zimi je narava počivala, da si je zopet nabrala moči, da more roditi in živiti človeštvo . . .

Velikonočni prazniki imajo v sebi neko čudno moč, nekaj slovesnega. Velikonočno petje! Ti psalmi! Kako je to vse slovesno! Posebno ono: „Incipit lamē-

tatio Jeremiae prophetae“ (žalostne pesmi Jeremija pre-roka), kako gane človeka.

Približal se je veliki petek, oni dan, ko praznujemo smrt na križu Onega, ki je odrešil ves človeški rod.

Ta dan se je dogodila pri nas žalostno - vesela dogodbica, katero sem se namenil vam povedati.

Oče so sekali drva na dvorišču. Sestrice so odšle v cerkev. Jaz sem se žalostno gibal okrog hiše, ker sem moral biti brez zajutreka, kajti na Veliki petek se moramo vendar postiti. Ne vem, kaj mi je bilo, ali ravno ta dan sem bil nekako lačen. Starejša sestra je pekla kruh in potice, kakor je navadno o božičnih in velikonočnih praznikih. Vmesila je bila že prejšni dan, danes je testo samo razrezala in položila v „kozice“, da je vzhajalo, slednjič ga je djala v peč.

„No, hvala Bogu, da je le enkrat v peči!“ je vzdihnila sestra sama za-se. „Oh, v cerkvi je sedaj ravno pridiga, kaj, ko bi šla za časek poslušat.“ Omeniti moram, da je naša hiša prav blizu cerkve. Treba je iti le čez most — kajti med našo hišo in cerkvijo teče potok — in precej si v cerkvi.

„Kruh je v peči, družega tako nujnega dela nimam, lahko grem. Da se ne bo kruh preveč spekel, pa vzamem uro seboj in kadar bo treba, pa pritečem domov,“ si misli sestra in odhiti v cerkev.

Sestra je pustila vse odprto. Mislila si je, saj so oče na dvorišču in Anton je tudi vedno okoli hiše. Bodeta že varovala . . .

Kmalu, ko je odšla sestra v cerkev, stopijo oče v hišo in hočejo pogledati na uro — pa . . . ure ni bilo.

„Kje pa je ura, za božjo voljo! To je pa vendar čudno!“ vzdihnejo oče osupnjeni. „Oh, kje je pa Anton, mogoče jo je on vzel; pa ne, saj on nima navade, da bi jo jemal seboj . . .“

„Anton, Anton, kje pa si?“ zavpijejo oče pred hišo.

Jaz sem stal pred cerkovnikovo hišo. Precej sem šel domov, radoveden, kaj mi hočejo oče.

„Kaj pa bi radi, oče?“ pravim.

„Poglej, za božjo voljo, ure ni! Nikjer je ni. Morda si jo ti vzel?“

„O ne! Saj veste, da nimam te navade; kaj na jo pa rabim?“

„Kje pa je potem? Na steni je visela kakor po navadi. Pogledati sem hotel, koliko je ura, pa je ni nikjer!“

„To je pa res čudno!“

„Menda je vendar ni kdo vzel?“

„Jaz ne vem, nisem videl nobenega človeka. Pa vendar je mogoče, ker nisem bil vedno okoli hiše, ampak sem bil nekoliko časa pri cerkovniku. Vprašajte Kmetovega Francka; glejte, ravnokar gre mimo, morda je on videl kakega človeka.“

„Francek, Francek, pojdi no malo sem!“ ga pokličejo oče.

„Kaj pa je, stric?“

„Ali si ti videl kakega človeka tu okoli hoditi?“

„Seveda sem ga! En ‚vandrovec‘ je hodil po vasi in tudi k vam sem ga videl iti.“

Oče so bili prepričani, da je oni ‚vandrovec‘ odnesel uro. Zato so stresli name svojo nevoljo:

„Za božjo voljo, Anton, kaj pa delaš! Ali nisi mogel biti doma, vidiš, ne bi se bila zgodila ta nesreča! Kje pa je Ivanka? Kruh je tako pustila in odšla, bogve kam. Oh, kakšni ste!“

„Pa res, kam je šla Ivana, saj je bila malo prej doma, sem jo videl!“ pravim jaz.

„Ure ne pustim za nič. Rajši sem ob desetak kakor ob njo. Petnajst let sem jo imel, in kako dobro je vedno šla! Jaz grem naznanit to stvar orožnikom.“

„Počakajte vendar. Ne prenaaglite se. Če jo je ‚vandrovec‘ vzel, jo bomo že dobili. Samo, kje je zdaj ta tat? Da bi bil le še v vasi!“

„Kaj ko ga ni več!“ pravi Francek. „Je že odšel proti Gabrijem.“

„Ali si ga videl?“

„Seveda sem ga, tako je hitel!“

„Zdaj pa res ne kaže drugega, kakor da greste k orožnikom!“ pravim očetu.

„Precej moram iti!“ pravijo oče in in odidejo.

Francek se je tudi izmuznil iz hiše šel pravit domov, da je pri nas ura vzeta. Kmalu je vedela vsa vas o naši nezgodi.

Ostal sem sam v hiši. Nekako tesno mi je bilo pri srcu. Nič mi ni bilo po volji, da se mora celo orožnik vmešavati v to zadevo. Kajti — po pravici povedano — z orožniki in policaji imam jaz rad kolikor mogoče malo opraviti, dasiravno sem prepričan, da sta omenjena stanova krvavo potrebna. Slučaj pa je nanesel, da sem znan z enim orožnikom in to znanstvo mi je bilo tu v veliko korist.

Stopal sem nemirno po sobi in pogledal od časa do časa proti oknu. Kmalu sem opazil očeta z orožnikom. K nam sta šla.

„O, dober dan, gospod Kropnik! Poglejte, kaka nesreča se nam je zgodila. Oče imajo žepno uro navadno na steni obešeno. Sestra je odšla z doma, oče so klali drva na vrtu, jaz sem bil pri cerkovniku; doma je bilo vse odprto. Oče so hoteli pogledati na uro in ni je bilo nikjer. Kmetov Francek pravi, da je videl nekega ‚vandrovca‘ iti k nam v hišo in jaz sumim, da je ta odnesel uro. Vse kaže na to.“

„Po tem, kar ste mi zdaj povedali, ne more biti krivec drugi, kakor oni ‚vandrovec‘. Ravno na pošti sem bil, ko so mi prišli oče to pravit. Priti sem moral najprvo pozvedovat. Ravno prav, da ste mi razložili vso stvar. Bodete videli, kmalu bomo imeli ‚ptička‘ in uro, če jo je on ‚uzmal‘. Proti Gabrijem je šel, pravite, ali ne?“

Dà, dà! Kmetov Francek je tako rekel, ki ga je videl.“

„Počakajte, se grem domov napraviti.“

Orožnik je odšel

Med tem je prišla sestra domov.

„Ivana, ti ne veš, kaj se je zgodilo!“

„Kaj je no?“

„Nek ‚vandrovec‘ je uro odnesel!“

„Kaj praviš? Uro imam jaz. S seboj sem jo vzela v cerkev, da bi vedela iti domov zaradi kruha.“

„Za božjo voljo, kaj bo pa zdaj! Jaz sem pa naznanil orožnikom, da mi je ura vzeta, kaj bo zdaj!“ pravijo oče.

„Orožnikom ste naznanili? Ali ste nespametni?“ reče sestra.

„Orožnikom, orožnikom! Ali mi nisi mogla povedati, da boš vzela uro s seboj?!“

„I, zaradi kruha sem jo vzela, sem si mislila, saj bom kmalu prišla.“

„Zdaj pa morate hitro orožniku naznaniti, da se je ura dobila, da ne bo zastoj delal poti.“

„Seveda, seveda!“ pravijo oče! „Steci, steci, Ivanka, in povej kako in kaj!“

Orožnik je ravno hitel po vasi. Pokličem ga k nam in mu pravim:

„Oprostite gospod Kropnik. Ura se je že dobila. Sestra jo je vzela s seboj v cerkev, da bi vedela iti o pravem času domov, ker ima kruh v peči. Saj vidite: vse je kazalo na to, da je uro odnesel oni ‚vandrovec‘, ki je pa vendar v vsej ti sitnosti čisto nedolžen. Ne vem, da se mora tako naključiti. Torej oprostite, prosim! Zdaj ne potrebujemo vaše pomoči.“

„Ne zamerite gospod, saj vidite, kako je“, pravijo oče.

„O, kaj čem zameriti. Res čudno se je vse naključilo. Da le ni nič hudega. Mene tudi veseli. Torej z Bogom!“

„Z Bogom, gospod Kropnik! Oprostite!“

„Z Bogom!“

* * *

„Ali je pri vas res ura ukradena?“ so vpraševali ljudje vse križem nas domače. Komaj smo mogli odgovarjati na vsa vprašanja.

Tako se je končala ta dogodbica.

Velikonočni prazniki so kmalu minili in moral sem iti zopet v Ljubljano.

Zdaj pa, ko so prišle velike počitnice, mi prihaja cela dogodbica na novo pred oči in ne morem si kaj, da bi je ne zapisal.

Mirko Zvonovič.



Marija — solnčni svit.

Veličastno.

Fr. Ks. Schneider.

p

1. Ti kras-ni solnč-ni svit, Z ne-
 2. Pre - slab je ce - li svet, Ti
 3. In soln-ce je le - po, Vi-
 4. Naj soln-ca mi - li žar Ne

p

mf

1. bes čez nas raz - lit. Ne - bes Kra-lji-ca
 2. pe - ti hva - lo vnet, Pre - šte - ti ču - de-
 3. so - ko je ne - bó; Pa Ti si lep - ša
 4. ne - ha Tvoj nik - dar Vo - di - ti, gre - ti

mf

p

1. si, Nam po-moč-ni-ca si,
 2. že, Da - ro - ve Tvoje vse, O Ma-
 3. še, Pre - stol Tvoj višji je,
 4. nas, Po - seb - no zadnji čas,

p Solo. *p*

Tutti. *f*

ri - ja, o Ma - ri - ja.

Tutti. *f*

Kratkočasnici.

1. Kmet, ki je moral že dolgo čakati v uradu, si hoče preganjati dolgčas, vzame iz žepa zavitek tobaka in ga začne na mizi razrezavati. A uzrè ga nek paznik in mu zakliče: „Vi, čujte, to je pa vendar-le predebelo.“ — Kmetič pa se mirno opraviči: „I, čakajte, saj ga potem razrežem bolj na drobno.“

2. Vojak Janez je končal svoje zadnje pismo tako-le: „Dragi stariši, sedaj pa moram nehati in končati svoje pisanje, ker me tako zeló zebe v noge, da ne morem nič več držati peresa.

J. Kovec.



Odgonetka zastavice št. 7.

Gustav — avgust.

Prav so uganili: Pirc Mar. in Pavla, Juvan Ciril in Marija v Ljubljani; Boltar Emeran, učenec III. razr. v Gorici; Zapečnik Ivan, dijak v Mariboru; Paulin Justina, učenka III. razr. na c. kr. vадnici v Ljubljani; Potočnik Mijo, diurnist, Jančer Ciril, uradnik, Kaučič Leop., diurnist v Gor. Radgoni; Kotnik Terezija, švelja v Radgoni; Mak Val., Mirmik Fr., Veltovski Bern., Vošnak Vinko, Samec Fr. in Brežnik Fr., učenci V. razr. v Celju; Planinšek Cilka, Kač Lizi in Toni, Kunst Micika, učenke v Pletrovčah; Jericijo Marija, učenka v Mirnu pri Gorici; Paulšek Karl, prvošolec v Mariboru; Zadravec Jožef in Kukovec Fr., učenca III. razr. v Svetinjah pri Ormožu; Zigert Terezija v Mariboru; Kogovšek Jakob iz Dravelsj; Trafenik Neža Sv. Florijan pri Rogatcu; Svetina Tonček in Stanko v Pliberku; Confidenti Betina, Gregorič Berta, Kalan Vilma, Petek Irma, Šef Tončka, učenke pri č. šolskih sestrah v Celju; Stirn Ivanka, Košir Jozefa, Podobnik Marija, Drmota Fraučiska, Šnajder Mar., učenke iz V. razr. v Škofji Loki; Kovačič Jospina v Pristavi pri Sv. Emi; Skraber Jozefa, učenka III. razr. v Pletrovčah; Peternel Mici, Jekler Zefka, Pezdič M., Martinčič Angela, Čop Ana, Stros F., Dolenc Angelica, Kovačič Karolina, Lakner Hilda, Šušteršič Angela, Šlibar Milka, učenke v Škofji Loki.